

עפ"ג 44514/01/15 - דניס יוסופוב נגד מדינת ישראל

בית המשפט המחוזי בחיפה בשבתו כבית-משפט לערעורים פליליים

עפ"ג 44514-01-15 יוסופוב(עציר) נ' מדינת ישראל

בפני	כב' השופטת עדי חן-ברק
מערערים	דניס יוסופוב (עציר)
נגד	
משיבים	מדינת ישראל

החלטה

בקשה להארכת מועד להגשת ערעור על פסק דינו של בית משפט השלום בחדרה בת.פ. 39600-01-13 (כב' השופטת רקפת סגל מוהר) מיום 22/5/13, במסגרתו הורשע המבקש, על בסיס הודאתו, בעבירות איומים, הפרת צו בית משפט שנועד להגן על אדם, הטרדה באמצעות מתקן בזק, וכן שתי עבירות של החזקת סמים לצריכה עצמית. (סעיף 7א+ג סיפא לפקודת הסמים המסוכנים (נוסח חדש), תשל"ג-1973).

בגזר דינו גזר ביהמ"ש קמא עונש מאסר בפועל, הפעלת מאסר על תנאי שנגזר על המבקש בתיק קודם, וכן עונשי מאסר על תנאי.

העונש עליו הוגש הערעור נשוא בקשה זו הינו מאסר על תנאי בן 24 חודשים, והתנאי הוא כי במשך תקופה בת 3 שנים מיום מתן גזר הדין לא יעבור המבקש עבירות של הטרדה באמצעות מתקן בזק או איומים (להלן: "העונש").

ביום 15/10/14 הוגש כנגד המבקש כתב אישום חדש המייחס לו עבירות של הטרדה באמצעות מתקן בזק ואיומים ביחס לאותה מתלוננת (להלן: "התיק השני") ומשכך עונש המאסר על תנאי שנגזר עליו בביהמ"ש קמא, כאמור לעיל, הינו בר הפעלה בתיק השני.

1. המבקש טוען כי עורך הדין אשר ייצג אותו בתיק הראשון בפני ביהמ"ש קמא, לא הסביר לו

אודות העונש שנגזר עליו, ולא הסביר לו על האפשרות להגיש ערעור על חומרת עונש זה.

נטען כי הפעם הראשונה שהוסבר למבקש על האפשרות להגיש ערעור על חומרת העונש הייתה ע"י בא כוחו בתיק השני, ולפיכך הוגש הערעור באיחור.

עוד נטען כי מאסר על תנאי בן 24 חודשים, כאמור לעיל, אינו מידתי בהתחשב בחומרת העבירות שביצע(מסוג עוון) וכי יש לקצרו באופן משמעותי.

2. המשיבה מתנגדת לבקשה וטוענת כי לאור הזמן הרב שחלף מאז מתן פסה"ד קמא (מעל לשנה וחצי) והעובדה כי המבקש היה מיוצג בהליך ע"י עו"ד ולא הביא כל התייחסות עוה"ד לטענתו לפיה לא הוסבר לו כי ניתן לערער על העונש (כאשר זהו הנימוק היחיד להארכת המועד המבוקשת), וכן העובדה כי מדובר במבקש "מנוסה" שלא ניתן לטעון לגביו כי לא הבין משמעות התנאי - אין מקום להאריך את המועד להגשת הערעור.

עוד נטען כי אין רלבנטיות לטענה בדבר מתחם ענישה שכן לא מדובר בערעור על משך המאסר בפועל.

3. הכרעה:

לאחר ששקלתי טענות הצדדים כפי שהועלו בכתבי הטענות שהוגשו, וכפי שהועלו בע"פ בדיון שהתקיים בפני היום, אני סבורה כי דין הבקשה להידחות.

נקודת המוצא בנושא זה הינה כי:

"...על בעל דין לקיים את המועדים הקבועים בדיון. כלל זה מושתת על עקרון סופיות הדיון והצורך בהצבת גבול להתמשכות ההליכים; הציפייה של הצד שכנגד שלא להיות מוטריד לאורך זמן רב בנוגע לפסק-דין בו זכה; האינטרס של בעלי הדין ושל הציבור בכללותו לחיזוק היציבות, היעילות והוודאות המשפטית; וכן השאיפה להימנע מקשיים הכרוכים בניהול דיון בערעור או בבקשת רשות ערעור שהוגשו באיחור". בש"א 5636/06 נשר נ' גפן (23.8.06).

4. לפי סעיף 201 לחוק סדר הדין הפלילי רשאי בית המשפט, לבקשת המערער, להרשות הגשת ערעור או בקשה לרשות ערעור לאחר שעברו התקופות האמורות בסעיפים 199 ו- 200 לחסד"פ. כאשר מדובר בהליך פלילי אין צורך בקיומו של "טעם מיוחד" לשם מתן ארכה להגשת הערעור.

יחד עם זאת, בית המשפט העליון קבע לא אחת כי אין משמעות הדבר כי מתן ארכה בהליך פלילי ייעשה כדבר שבשגרה שהרי זהו היוצא מן הכלל ולכן אין ליתן ארכה להגשת ערעור בפלילים אלא בהתקיים **"טעם ממשי המניח את הדעת"** (בש"פ 5988/06 נגר נ' מדינת ישראל (ניתן ביום 25/7/06); בש"פ 6125/09 רבין נ' מדינת ישראל (ניתן ביום 11/8/09)).

5. בבחינת קיומו של טעם ממשי המניח את הדעת לאיחור בהגשת ההליך, יש לשקול, בין היתר, את משך האיחור; ההצדקה הנטענת לאיחור וכן את מהות ההליך העיקרי וסיכויי הלכאוריים, כאשר אין מדובר ברשימה סגורה של שיקולים, אלא על כל מקרה להיבחן לגופו בהתאם לנסיבות הרלוונטיות.

6. אכן, הגישה הנוהגת בערעור על פסק דין פלילי הינה נקיטת יד רחבה יותר בנוגע לבקשות להארכת מועד להגשת ערעור, ואולם על אף גישה זו אין משמעות הדבר כי ידו של הנאשם על העליונה וכל נימוק שיעלה להפרת סדרי הדין יתקבל (בש"פ 8758/01 מדינת ישראל נ' רזינשווילי, ניתן ביום 12/2/02).

שני האינטרסים אותם ישקול בית המשפט בבואו לדון בבקשה להארכת מועד הינם עקרון סופיות הדיון והוודאות המשפטית מחד גיסא, והרצון לעשות משפט צדק מאידך גיסא.

העקרון של סופיות הדיון כרוך בתקופת האיחור בהגשת הערעור. ככל שמדובר בתקופה ארוכה יותר, תגבר הנטייה להעדפת העיקרון של סופיות הדיון והוודאות המשפטית.

בהקשר לעיקרון זה יש לבחון מהי סיבת האיחור הנטענת, האם הייתה למבקש הזדמנות להימנע מהאיחור והאם הייתה בידו שליטה על האירועים, באופן שהאיחור בהגשת הבקשה להארכת מועד להגשת הערעור נבעה מרשלנות או מטעות בשיקול דעת מצידו או מצד בא כוחו (ראה ב"ש (י-ם) 4552/03 שויקי נ' מדינת ישראל, ניתן ביום 26/6/03).

7. במקרה דנן מדובר בבקשת להארכת מועד שהוגשה באיחור רב מאוד (למעלה משנה וחצי לאחר מתן פסה"ד קמא!).

סיבת האיחור הנטענת, מעבר לכך שלא הוכחה כראוי (משלא צורפה כל התייחסות מצד בא כוחו הקודם של המבקש), אף אין בה כל סבירות, וברי כי אין בה כדי לרפא איחור ניכר זה, בהינתן העובדה שהמבקש היה מיוצג על ידי עו"ד.

בהקשר זה יצוין כי כבר במועד מתן פסה"ד קמא היה המבקש בעל עבר פלילי נכבד, כך שהתנהלות בהליכים משפטיים לא הייתה עבורו דבר זר ובלתי מוכר (זאת כמובן מעבר להיותו מיוצג על ידי עו"ד).

מכל מקום לו אכן טעה המבקש הרי שאין מדובר בטעות שלא הייתה בשליטתו.

אוסף ואצוין כי גם סיכויי הערעור אינם מובהקים כלל, ובוודאי שלא ניתן לומר כי בגזר הדין נפל פגם מהותי ומובהק.

לאור האמור לעיל- דין הבקשה להידחות.

ניתנה היום, ה' אדר תשע"ה, 24 פברואר 2015, בהעדר הצדדים.